ప్రయాణంలో అనుకోని ఆపదలు

మంగళా కందూర్, India

నా జాతకమేమో గాని, ఎప్పుడు నేను ఒంటరిగ ఎక్కడికైనా వెళ్ళినా, వచ్చినా దేశ విదేశాలలో ఏదో అవర్థం జరగక మానదు. ఒక్క WTC కోసం న్యూయార్క్ వెళ్ళినప్పుడు తప్ప ఎప్పుడూ మనసుకు శాంతి వుండదు.

మొదటిమారు 92లో అమెరికా వెళ్ళినప్పుడు నేను, మావారు 5,6 నెలలు వుండి వద్దాం అనుకొన్నాం. మా మనవరాలిని చూశాక వదల బుద్ధికాక నేను మరో సంవత్సరం వుండిపోయాను.

ఇండియా తిరుగు ప్రయాణం కోసం డేట్ నిర్ణయమయ్యాక షికాగోలో జగన్‌కు ఫోన్‌చేసి 93 సెప్టెంబర్ 6 నాటికి బుక్ చేయమని చెప్పాడు మా అల్లుడు లక్ష్మణ్ కైలాస్. మేము ఫాండ్‌లాక్‌లో వున్నాము. ఇంగ్లండు నుండి అయితే 11గంటలు వెయిటింగ్ కాబట్టి సింగపూర్ నుండి వెళ్ళాలని నిశ్చయించు కొన్నాం. ట్రావెల్ ఏజన్సీ వారు ఆ సీజన్‌లో సింగపూర్ ఎయిర్ పోర్ట్‌లో హొటల్ ఒక రూము ఫ్రీగా ఒక రోజుకు ఇస్తారని బుక్ చేశాక దానిని ఉపయోగించ లేక పోతే 60 డాలర్లు ఫైన్ అని చెబితే, ఎందుకొచ్చిన గొడవ వద్దులే అన్నా. కాని మా అమ్మాయి అన్నది ఏక బిగిన 16 గంటలు ప్రయాణం చేసి ఒళ్ళు నొప్పులతో వుంటావు. హాయిగ ఓ రెండు గంటలు స్ట్రెచ్ చేసుకోవచ్చు కదా అని నన్ను ఒప్పించింది.

నాకు వెజ్ కావాలనీ, ఐల్ సీట్ (isle) అదీ C గానిH గాని కావాలని అడిగా టికెట్, ఐటినరరీ వచ్చాక ప్యాకింగ్ మొదలెట్టా. మావారు వెళ్ళేటప్పుడు క్యారిఆన్ లగేజ్‌గ ఒక చిన్న సూట్‌కేస్, ఒక పెద్ద బ్యాగ్ మోసుకెళ్ళారు. నేను అలా కష్టపడకుండ వ్యానిటీ బ్యాగ్, VIP జ్యుయల్ బాక్స్ మాత్రం తీసికెళ్ళాలనుకొన్నా. తీరా చూస్తే పెద్ద బ్యాగ్ తప్పలేదు. అన్ని ఐటమ్స్ తీసుకెళ్ళాలని అనిపిస్తుంది మరి. లాస్ ఏంజిల్స్‌లో వీల్ చైయిర్‌లో ఒకతను ఇంటర్నేషనల్ ఎయిర్‌పోర్టులో జాగ్రత్తగ చేర్చాడు నన్ను, సింగపూర్ ఎయిర్ లైన్స్ గేటు దగ్గర. అతనికి 5 డాలర్ల టిప్ ఇచ్చా. ఇండియాలో 150 రూ. టిప్ అంటే అబ్బో అనిపిస్తుంది. ఓ 20 రూ. ఇవ్వటానికి గిజగిజలాడ్తాం.

ప్లేన్ రెండు గంటలు ఆలస్యమని కాఫీ, టీ, కేక్, శాండ్‌విచ్ అక్కడనే సర్వ్ చేశారు. బాగా బరువుగనున్న క్యారీఆన్ లగేజ్‌ను మాతో పాటు తీసికెళ్ళటానికి ఒప్పుకోలేదు. నా బ్యాగ్‌తో పాటు ఓ 10మంది లగేజ్‌ను సెపరేట్ క్యాబిన్‌లో వుంచుకొన్నారు. బరువు మోత తగ్గి నందుకు బ్రతుకు జీవుడా అనుకొన్నా. ప్లేన్‌లో అంత బోర్ అనిపించ లేదు. గంటకోమారు ఏదో ఒకటి ఇస్తుంటే శుభ్రంగా తింటూ సినిమాలు చూస్తూ కాస్త నిద్రపోతూ గడిపా. Adams family, Sister act II, Mrs. Doubtfire లాంటి ఎన్నో సినిమాలు చూశాను ప్లేన్‌లో. 16 నెలలు అలవాటయిన మాయాకుసుంను వదిలి రావటం అంటే చెప్పలేనంత బాధ! చిన్నారి పాపను తల్చుకుంటే వచ్చే కన్నీటిని ఎవరూ చూడకుంటే తుడుచు కొనేదానిని.

'తైపే' లో 2 గంటలు మమ్మల్ని ఎయిర్‌పోర్ట్‌లోనే తిరిగి రమ్మ న్నారు. డ్యూటీ ఫ్రీ షాప్స్‌లోని వస్తువుల ధరలు చూస్తే అబ్బో! అనిపించింది. అమెరికాలో ఇవే వస్తువులు పదింతలు తక్కువ ధరకు దొరుకుతాయి. స్క్రీన్ మీద ఎంత దూరం వచ్చామో, ఎన్ని గంటలు ప్రయాణించామో, ఇంకెంత దూరం, ఎన్ని గంటలు, వాతావరణం లాంటి వివరాలు చూస్తూ సింగపూర్ చేరాం. వీల్‌చైర్ వాళ్ళనంత కలిపి ఒక బండిలో తీసికెళ్ళి వాళ్ళ రూము దగ్గర దింపారు. నా బేగ్ గురించి అడిగితే అది నేరుగ మెద్రాస్ వెళ్తుందండీ, కౌంటర్‌లో తిరిగి అడిగి గ్యారంటీ చేసుకొన్నాక వివరాలు కనుగొంటే వీలుచైర్‌లోని ప్రయాణీకులను వూరు చూడటానికి పంపరండీ, అప్పుడు దానిని కాన్సిల్ చేయించుకొన్నా.

నేనిప్పుడు ఫ్రీ బర్డ్ అన్నమాట. ఎంక్వయరీలో సైట్‌సీయింగ్ విషయం తెలుసుకొని నా పేరు నామోదు చేసుకొని ఇంకా రెండు గంటలు టైము వున్నందు వల్ల హొటలుకు వెళ్ళి, స్నానం చేసి, బాగా రెస్ట్ తీసుకొన్నా. బాగా ఫ్రెష్ అయినందు వల్ల హాయి అనిపించింది. పైగా మోతకు బ్యాగ్ కూడ లేదు. 2,3 గంటలు బస్సులో ఫ్రీగ సింగపూర్‌లో త్రిప్పి మ్యూజియం వద్ద ఓ 20 నిమిషాలు ఆపారు. జినిజిని అని సన్నటి వాన చినుకులు పడ్తుంటే చాలా ఆహ్లాదకరంగా అనిపించింది. అంతా చూసి హొటల్ ఖాళి చేసి శాండ్‌విచ్ తిని రాత్రి 8 గంటలకంతా లౌంజ్‌లో కూచొని ఇతర ప్రయాణీకులను పరిచయం చేసుకొని, వాళ్ళతో కొన్ని ఫొటోలు తీయించుకొన్నా నా కెమెరాతో.

మెద్రాసు చేరేవరకు ఏ ఇబ్బందీ లేనందుకు నాకే ఆశ్చర్యమనిపించింది. మా వారితో చూడండి ఏ గొడవా లేకుండా ఒంటరిగ ప్రయాణించి వచ్చానని ఇక గర్వంగ చెప్ప కోవచ్చు నేను. ఇండియాలో అడుగు పెడ్తానే నా అనుభూతి ఏమిటో చెప్పమంది మా అమ్మాయి.

ప్లేన్ దిగుతూనే ఇక ఎక్కడ చూసినా గుంపు. ఇమిగ్రేషన్ వద్ద 'క్యూ'. మామూలు క్యూ కాదు. పే.....ద్ద క్యూ. కార్పెట్ లేని నేల. అక్కడినుండి బయట పడడానికి గంట పట్టింది. లగేజ్ తెచ్చుకో టానికి వెళ్ళేటప్పటికి, స్పెషల్ పర్మిషన్ తెచ్చుకొని మావారు వచ్చారు లోపలికి. ఎంతకూ నా సూట్‌కేసులు కనిపించవే. 10 గంటలనుండి కాచుకొంటే ఎప్పుడో ఒకటి కనిపించింది. ఆఖర వరకు చూసినా, ఇంకో సూటుకేస్, బ్యాగు రాలేదు. కంప్లెయింట్ ఇచ్చి బరువైన హృదయంతో ఇల్లు చేరా. ఆ సూటుకేసులోనే విలువైన చీరలు, నగలు వున్నాయి. భగవంతుడా... ఏడుకొండలవాడా నా సామాను నాకు క్షేమంగా చేరితే కొండకొచ్చి దర్శించుకొంటానని మొక్కుకున్నా.

నామొర ఆలకించాడు స్వామి. మరురోజు తైపిలో నా బ్యాగ్ వుందని చెప్పగా, ఇంకో రోజు సింగపూర్‌లో నా సూట్‌కేస్ వుందని చెప్పారు. సోమవారం ఇండియాలో అడుగు పెట్టిన నాకు గురువారం నా లగేజి చేరింది. నా సూటుకేస్ లివ్వటానికి కస్టమ్స్ వాళ్ళు సవాలక్ష ప్రశ్నలు వేశారు, నేనేదో స్మగ్లర్‌లాగ. వాళ్ళ తాపత్రయమంతా మమ్మల్ని ఇబ్బందిలో పెట్టి డబ్బు లాగాలని. నాకు చిర్రెత్తుకొచ్చింది. అసలే నాకు కోపం ఎక్కువ. మావారు వూరుకో అంటున్నా నాకు సహనం నశించి అన్నా – కావాలంటే చూసుకోండి సూటుకేసు తెరుస్తా. అక్కడ వస్తువులు కొని ఇక్కడ ఎక్కువ డబ్బుకు అమ్మి లాభాలు పొందేవాళ్ళం కాదు మేము అని. ఏమనుకున్నారో మరి వూరికే వదిలారు. నా బ్యాగ్‌కు ఇంకో చోట వెళ్ళాం. దాని స్టాండ్ లేదని దబాయిస్తే వేరే ఏదో చూపాడు. ఇంత మంచిగ వున్నదేమిటా అనుకొన్న. బయట ప్యాకెట్‌లోని మంచి చీర అలానే వుంది. ఇంటికొచ్చి చూస్తే తెలిసింది, వాడి మంచి తనానికి కారణం, నా రిస్ట్‌వాచ్ ఒకటి కొట్టేశాడని. కంప్లెయింట్ ఇచ్చి తిరిగే ఓపిక లేకపోయింది. నా అనుభవాన్ని మా అమ్మాయికు ఫోన్‌చేసి చెబితే అయ్యో సారీ మమ్మీ! అంది.

శనివారం తిరుపతి వెళ్దామంటే, మా వారు పడనీయలేదు. ఆదివారం తిరిగి బళ్ళారి ప్రయాణం పెట్టుకొన్నాం కద హడావిడిగ ఎందుకు నింపాదిగ వద్దాం అన్నారు. ఏరు దాటాక తెప్ప తగిలేసే రకం. నేనొక్కదానిని వెళ్తాలెండి. బస్సులో వెళ్ళి, బస్సులో రావటం ఏం కష్టం అన్నా చిరాకుగ. సరె అన్నారె గాని, నేనూ వస్తాలే అనలేదు మొండి మహారాజు. ఇలాంటి మనిషితో ఇలా ప్రతీదానికీ 40 ఏళ్ళుగ నెట్టుకొస్తున్న నాకు ఇవ్వాలి పద్మశ్రీ లాంటి బిరుదులు. మా సునీత 11 ఏళ్ళ తన కొడుకు శరత్‌ను నా వెంట పంపుతానంటె సరె అన్నా.

ప్రొద్దుట 6 గంటలకంతా బస్సుస్టాపుకెళ్తే 7 గంటలకు వచ్చింది బస్సు. మా అల్లుడు మమ్మల్ని ఎక్కించి బస్సు నెంబర్ నోట్ చేసుకొని రాత్రి 9 గంటలకొస్తానని చెప్పి వెళ్ళాడు మారుతీలో. ఇక మా వంటక్‌లో

కూచుందామంటే అప్పటికే ఎవరో వున్నారు. అది మా నంబరు సీట్లంటే, మావని వారన్నారు. చూస్తే ఇద్దరికీ అవే నంబర్లు ఇచ్చాడు. కండక్టర్ వచ్చేదాకా ఫ్రంట్ లైనులోని సీట్లు చాలా బాగుంది, కాళీగా వుంటే అందులో కూచున్నాం నేను, నా మనవడు.

కండక్టర్ వచ్చాక పొరపాటు తెలుసుకొని, తరువాతి స్టాప్‌లో వేరే బస్సు ఎక్కండని ఆ బస్సునంబరు ఇచ్చాడు. తీరా ఆ బస్సులో చూస్తే ఆ సీట్లు మధ్యలో ఇరుక్కొని ఏమి బాగు లేదు. అందుకే మీ వల్ల జరిగిన పొరపాటుకు మేమెలా బాధ్యులం. మా అల్లుడు రాత్రి ఈ నంబరు బస్సులో మేము లేకపోతే కంగారు పడ్తారని మొండికేసి చక్కటి ఆ ముందు సీట్లో కూచొన్నా. ఈ హడావిడిలో బ్రేక్‌ఫాస్ట్ కూపన్ కూడ అందలేదు మాకు. పోతే పోయింది లెమ్మని అమ్మాయి ప్యాక్ చేసిన శాండ్‌విచ్ తిన్నాం.

బస్సులో అంతా కండక్టర్ నస ఇంకో బస్సులో వెళ్ళమని. నేనేమి మాట్లాడ లేదు. చిత్తూరులో కాబోలు ఒక హెడ్ కానిస్టేబుల్ బస్సు ఎక్కితే అతనితో ఏదేదో చెప్పి నన్ను దింపాలని చూశాడు. కాని ఆ హెడ్‌గారిని పిలిచి మా వారు ఎవరో చెప్పి ఫలానా ఫలానా ఎస్.పి.లు ఎక్కడున్నారని వివరాలన్నీ అడిగా. అతను దిగేటప్పుడు వెళ్ళొస్తాను మేడం అని సెల్యూట్ చేసి వెళ్ళాడు. ఇక అప్పటి నుండి కండక్టర్ మా గొడవకు రాలేదు. ఎంతో టెన్షన్‌లో ఇదంతా గమనిస్తున్న మా ఈశ్వర్ శరణ్ పెద్ద రిలీఫ్‌గా ఫీలయ్యాడు.

సీజన్ కానందువల్ల స్వామిదర్శనం హాయిగా నిదానంగా చేయగలిగాం. దైవ దర్శనం ప్రశాంతంగ జరిగినందుకు బాగా తృప్తిగ అనిపించింది. ఎన్ని ఆటంకాలొచ్చినా సుఖాంతం అయినందుకు దేవుడికి మనసులోనే ధన్యవాదాలర్పించాను.

94లో తిరిగి రెండవమారు కనీసం 2 ఏళ్ళు వుండాలని వెళ్ళా అమెరికాకు ఒంటరిగానే! ఇంగ్లండ్‌లో గేట్ దగ్గరకు రాలేదు అమెరికా వెళ్ళే ప్లేను. మమ్మలినందరిని ఓ బస్సులో అరమైలు దూరంలో వున్న ప్లేను దగ్గిరికి తీసికెళ్ళి ఎక్కించారు. ఎందుకని అడిగితే లేటు అవకూడదని ముక్తసరిగ జవాబిచ్చారు. అంతకు ముందు రోజు సందడిలో అమ్మాయి ఇంట్లో మెడ్రాస్‌లో వార్తలు వినలేదు. వినివుంటే కారణం తెలిసేది. ఫాండు లాక్ చేరాక మనమరాలు అమ్మమ్మ కేమ్, అమ్మమ్మ కేమ్ ఝూ...య్ అని చేతులు, కాళ్ళు, కళ్ళు త్రిప్పుతూ డాన్స్ చేస్తుంటే ఆనందిస్తూ అసంకల్పితంగ టి.వి. వార్తలు విన్నా. అందులో IRA వాళ్ళు లండన్ హీత్రూ ఎయిర్ పోర్టులో వరుసగ రెండవరోజు కూడ బాంబులు పెట్టగ, సెక్యూరిటీ వాళ్ళు కనుగొన్నారని తెలిసింది. కొంచెంలో తప్పింది ఆపద. Anyway నేను ఎక్కడికి వెళ్ళినా ఆపదలు 0000000వెంటపడుతూనే వుంటాయనేది నగ్న సత్యం! 2,3, నెలలో పోయాక మావారు, పిన్ని. గారు కూడ అమెరికా వచ్చే వుండింది. But man proposes and God disposes! అనేది అక్షరాల నిజం అయింది నా విషయంలో. రెండేళ్ళు వుందామనుకొన్న నేను రెండు నెలల్లోనే తిరిగి వచ్చా ఇండియాకు, పిన్నిగారి అనారోగ్యం వల్ల.

ఈమారు సింగపూర్ ఎయిర్‌వేస్‌లో వెళ్ళదలుచుకో లేదు. 11 గంటలో ఇంగ్లండ్‌లో గడిపినా ఫరవా లేదు నా సామాను జాగ్రత్తగ వస్తాయని బ్రిటిష్ ఎయిర్ వేస్‌లో మెడ్రాస్‌కు తీసుకొన్న వయా బొంబాయి. ముగ్గురు అమ్మాయిలు పరిచయం అవడం వల్ల ఇంగ్లండ్‌లో బోర్ అనిపించ లేదు. ఒంటరిగ సైట్ సీయింగ్ వెళ్ళే రిస్క్ తీసుకో లేదు నేను. అసలే ఒంటరిగ వెళ్తే ఆపదలు వెన్నంటి వుంటాయి నాకు. ఏ గొడవలూ లేక ఇండియా చేరితే చాలు దేవుడా అనుకొన్నా. అయ్యో అంత అదృష్టం కూడానా నాకు.

బొంబాయిలో 2 గంటలు ఆగిన మా విమానం, వీల్ ఏదో స్టక్ అయినందువల్ల మెడ్రాస్ వెళ్ళదన్నారు. ఏరాయి అయితేనేం పళ్ళూడగొట్టడానికని – కారణం ఏదైనా ఇబ్బంది తప్పదు కద నాకు. బ్యాచెస్ ప్రకారం డొమెస్టిక్ ప్లేన్స్‌లో మెడ్రాసు పంపుతామనీ, వీలుకాని వారిని హోటల్‌లో వుంచి మరు రోజు పంపుతామనీ అన్నారు. ఎలాగో తంటాలు పడి ఫస్ట్ బ్యాచ్‌లో వెళ్ళే 12 మందితో నా పేరు కలిపాను.

సరె 2 దయ్యంలాంటి సూట్‌కాసులు బుద్ధి లేక తీసుకొచ్చిన పెద్ద న్యావీబ్లూ బ్యాగ్ ఇంటర్నేషనల్ ఎయిర్‌పోర్టు నుంచి, బస్సులో శాంతా క్రూజ్ ఎయిర్‌పోర్టుకు తెచ్చాం. గుడ్డిలో మెల్ల! 100రూ. టిప్‌గ తీసుకన్నా బస్సులోని మనిషి బాగ హెల్ప్ చేశాడు. ఇక ఆ ఎయిర్‌పోర్ట్ చూడాలి! చేపల బజారులాగ హీనాతి హీనంగా వుంది. మన హైదరాబాద్ విమానాశ్రయం, అందులోని బాత్‌రూమ్స్ ఎన్నోరెట్లు బాగున్నాయి. ప్లేన్ గేటు దగ్గిరికి రాదు కాబట్టి, దున్నపోతు లాంటి ఆబ్యాగ్‌ను ఈడ్చి కెళ్ళా. నా అవస్థ చూడలేక జమైకా నుండి విజయవాడ వస్తున్న కాట్రగడ్డ మణి బాగా సహాయం చేసింది. ఇక మీదట ఇటువంటి సందర్భం వచ్చినా క్యారీఆన్ లగేజ్ బరువని తీసికెళ్ళకూడదని బాగ బుద్ధి వచ్చిందనీ చెంపలు వాయించుకున్నా.

మెడ్రాస్‌కు ఫలానా వారు వస్తున్నారని మెసేజ్ ఇస్తామన్నారు బ్రిటిష్ ఎయిర్ వేస్‌వాళ్ళు. కాని మెడ్రాస్‌లో దిగాక మా అల్లుడు కనిపించ లేదు. సామాను కార్టులో వేసుకొని నేను, మణి ఇంటర్నేషనల్ ఎయిర్‌పోర్ట్‌కు వెళ్తే అక్కడ లేరు. అరగంట గడిచాక మణి కజిన్ వస్తే తను వెళ్ళింది. ఇంటికి ఫోన్ చేస్తే నో రెస్పాన్స్! ఏమి చేయాలో తోచక భగవన్నామ స్మరణ చేస్తూ బయటనే వున్న సామాను వున్న కార్టుతో. మరో 15 నిమిషాలకు మా అల్లుడు అజిత్, వియ్యంకులు కృష్ణమూర్తిగారు వచ్చారు. అప్పుడు తెలిసింది బ్రిటిష్ ఎయిర్‌వేస్ వాళ్ళు ఏ మెసేజ్ ఇవ్వలేదనీ, రాత్రి 7:30కు ప్లేను 4,5 గంటలు లేటుగ వస్తుందని. అందుకే ఇంటికి వెళ్ళి వచ్చారట.

బళ్ళారి వచ్చాక ఇక చూడాలి మావారి ఎగతాళి! ఈవిడగారు ఒంటరిగ ఎప్పుడు ఎక్కడికెళ్ళినా ఏదో గలాటా చేసుకొస్తుంది. నీకు సరె...పాపం నీతో పాటు ప్రయాణం చేసిన వారికి కూడ ఇక్కట్లు తప్పవే! అని అక్కడికేదో ఆపదల మీద ప్రేమతో నేనే వాటిని కొని తెచ్చుకున్నట్లు!

ఏ చిన్న విషయమైనా ఎంతో ఇబ్బంది పడ్తేకాని నాకు లభించదు. అది నా జాతక ప్రభావం! ఎటొచ్చీ అన్నీ సుఖాంతం అవుతాయి. అదే తృప్తి! నా జీవితంలో చిన్నచిన్న ఆపదలు లెక్కలేనన్ని వున్నాయి. నాకు ప్రతి ఒక్కటీ జ్ఞాపకమే! ఎవరన్నా మధుర స్మృతులు గుర్తించుకొంటారేమో గాని, నాలాగ ఎదురైన ఆపదలను జ్ఞాపకం వుంచుకోరేమో!

Peter Santhosh Kollory

Attorney at Law

216 Stelton Road, Suite A-1
Piscataway, NJ 08854
(908) 424-0505

General practice of law with emphasis on immigration, wills, estates, taxes, credits, collections and other legal matters. Available in the evenings and weekends for consultation. Please note fluency in TELUGU.